

jaa ved Finanslovens 1ste Behandling — Dvsstet om en mildere Fortolkning af de Afgørelser, der foregaa i Henhold til Loven om Bygningsafgift. Jeg tror at maatte kunne tilbagevise den Anke, at der skulde finde en uregelmæssig eller uensartet Afgørelse Sted i de foreliggende Tilfælde, thi idet Afgørelsen nu ligger hos Finansministeriet efter Prøvelse i Generalstatedirektoratet, er det jo blevet muligt at afgøre Tilfældene netop efter en mere ensartet Maalestok. Jeg tror derfor ikke, man kan sige, at der er megen Slingren frem og tilbage. Noget andet er, om overhovedet Afgørelserne maa siges at være for strenge i Henhold til Fortolkningen af de Lovbestemmelser, hvorefter man skal gaa, og i den Henseende kan jeg ikke udtale andet, end at man i Finansministeriet mener at være saa human, som Loven tilsteder. Uden for den kan man jo dog virkelig ikke gaa. Og naar det udtrykkelig er udhævet, at f. Eks. den Omstændighed, at der afholdtes Sogneraadsmøder i et saadant Forsamlingshus, skulde bevare Adkomsten til Fritagelse for Bygningsafgift, saa kan jeg ikke indrømme dette, thi det er ingenlunde Tilfældet og bør heller ikke være saa. Man undersøger i hvert enkelt Tilfælde, om de Afvigelser, der finde Sted, kunne siges at være Undtagelser, eller om de blive saa talrige, at de helt forandre Forholdets Natur, og hvor det sidste er Tilfældet, kommer man jo ganske vist med et Afslag. Det er i mange Tilfælde lidt vanskeligt at træffe Grænserne, det skal indrømmes, og det har jo derfor ogsaa sin Betydning, naar det ærede Finansudvalg nu ved sin Drdsfører henpeger paa Usikkerheden af en mild Fortolkning. Der staar jo i den sidste af de Love, som ere komne frem, nemlig Loven af 14de April 1893, at de Foredrag, om hvilke der kan være Tale, skulle være af videnskabelig, historisk eller lignende oplysende og dannende Natur. Nu kommer der f. Eks. Foredrag om Afholdssagen, for blot at nævne et Eksempel, og det skulde interessere mig, om den ærede Drdsfører vilde udtale sig herom. Jeg er ganske vis paa, at man i Finansministeriet har fundet, at Afholdsforedragene hverken vare af videnskabelig eller historisk og ikke heller af oplysende eller dannende Natur, skønt det jo vel ved en haartrukken Fortolkning kan siges, at et Afholdsforedrag kan have en oplysende og dannende Birkning. Vi have imidlertid i Finansministeriet endnu ikke saa skarpe Brillen, at vi have kunnet faa Dje for det. Hvor der altsaa hovedsagelig er blevet afholdt saadanne Foredrag, have vi nægtet Fritagelse for Bygningsafgift.

Men i øvrigt skal jeg sige, at man søger at være saa human som muligt, og jeg skal gerne udtale, at den Debat, her har fundet Sted, kun kan bestemme Finansministeriet til om muligt at stærpe sin Humanitet ved Fortolkningen af Lovene i saa Henseende.

N. J. Larsen: Jeg kan ikke undlade, i alt Fald til en vis Grad, at slette paa den ærede Finansministers Udtalelser angaaende Spørgsmaalet om Dommernes Pensionering. Den ærede Minister kunde vel ikke formelt tiltræde mine Udtalelser, men jeg forstod ham dog saaledes, at han var tilbøjelig til praktisk og faktisk — hvad dog er Hovedsagen — at ville hidrage sit til, at den omhandlede Praksis ikke fremtidig vinder Overhaand. I øvrigt bestyrkede den ærede Ministers Dringer mig end mere i min Opfattelses Rigtighed. Om den Højesteretsdommer, som i indbeværende Finansaar er gaaet af med en Pension af 8,000 Kr., ophyste den ærede Minister, at der havde foreligget en Indstilling fra Højesterets Formand om, at han led af en Hjertesjæl, og at Højesteret ikke kunde være tjent med at beholde ham. Ikke desmindre fik han sin Afsted med 8,000 Kr. i Pension, skønt der i Pensionsloven udtrykkelig staar, at ingen Pension tør overstige 6,000 Kr. Det forekommer mig, at Spørgsmaalet her er saa klart, som noget juridisk Spørgsmaal kan være. En Dommer gaar af, om hvem Højesterets Formand selv erklærer, at han ikke kan tjene Retten længere, og han faar en Pension, der overstiger den højeste Pension, som nogen Embedsmand efter Pensionsloven tør faa. Jeg er saa vis paa, at dette Spørgsmaal kun kan besvares paa een Maade, at jeg tør mene, at selv om det forelaa for en Rigsret, vilde Afgørelsen gaa den Finansminister imod, som havde løst det saaledes, som det er løst i det omtalte Tilfælde. Jeg vil straks tilføje, at det ikke er den nuværende Finansminister, som bærer Ansvar for denne Handling, men den tidligere Finansminister. — Den ærede Minister udtalte, at han ikke kunde erkende, at Grundloven stillede Dommene lige med andre Embedsmænd. Nej, det er ganske vist, men jeg har heller ikke paastaet det. Der er den Forskel paa Dommene og andre Embedsmænds Retstilling lige over for Administrationen, at Dommene staa anderledes garderede i deres Stilling, men det gælder kun, saa længe de kunne ndfylde Dommerkaldet. Naar de ikke kunne det længere, er Stillingen væsentlig ens. Den ærede Minister syntes ikke om den Udvej, jeg anviste i Samklang med Justitsministerens